

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט יואב פרידמן

התובעת ויקטוריה וידה בלו

נגד

הנתבעת שני עמר שריון

1

פסק דין

2

3

1. תביעת לשון הרע שהוגשה על סך 142,000 ₪. מדובר בפרסומים בפייסבוק שלא הוכחו כשלעצמם. מוסכם גם שהנתבעת היא שאחראית לפרסומים נשוא התביעה. נטען שלא מדובר בלשון הרע ולחילופין להגנות שבחוק איסור לשון הרע (להלן "החוק"). הדיון פוצל אפוא בין שאלות האחריות והנזק ונקבע שהנתבעת תפתח בהגשת הראיות, כמקובל בתביעות לשון הרע (החלטה מישיבת 17.11.16). עם זאת, בהמשך התנהל הדיון בסדר הרגיל. חרף ההחלטה על הפיצול, התובעת התייחסה בתצהירה גם לנזק ונחקרה על כך, בישיבת ההוכחות לא התבקש לשנות מסדר החקירות בהתאמה לסדר הגשת הראיות, כך שהתובעת העידה קודם. בסוף הישיבה אף הסכימו הצדדים כי אין צורך בפיצול, וכי הסיכומים יתייחסו לאחריות ולנזק כאחד. ניתנה אפוא הנחיה על הגשת סיכומי התובעת, ולאחר מכן סיכומי הנתבעת.

2. מטעם התובעת הוגש תצהיר שלה עצמה. במקור הוגש גם תצהיר של חברתה, אולם חברה זו לא התייצבה, ב"כ התובעת הודיע כי בנסיבות ימשך התצהיר וכך היה. אף הנתבעת הגישה תצהיר רק שלה עצמה. אסקור להלן גרסאות בעלות הדין.

גרסת התובעת:

5. התובעת בשנות ה-30 המוקדמות לחייה. במועדים הרלוונטיים ועד היום עובדת היא בחנות לממכר מוצרים לתינוקות וילדים המצויה בקניון.

6. הנתבעת היא לקוחה של החנות שערכה שם מעת לעת קניות. בין היתר, שכרה היא עריסה.

7. בשלב מסוים עת סיימה הנתבעת להשתמש בעריסה ביקשה היא להשיבה לבית העסק. אלא שמדיניות בית העסק אשר לתובעת אין שיקול דעת לגביו (הואיל והנה עובדת שכירה בו), הנה ששעות החזרת עריסה הינן רק מ-12 בצהריים ואילך. למיטב ידיעת התובעת נקבע נוהל זה לאור עניין תזרימי כלשהו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

- 1 8. התובעת הסבירה את הנוהל לנתבעת שהגיעה לערך בשעה 10:30 כדי להחזיר את העריסה.
2 לדבריה ההסבר הועבר באופן נעים ושירותי.
3
- 4 9. הנתבעת בתגובה הפגינה חוסר סובלנות והחלה לעלוב בתובעת ולצעוק עליה. התובעת לא
5 התייחסה לגידופים, והנתבעת פנתה אל מנהל החנות ערן, שהינו אף בעל העסק. אף האחרון הסביר
6 את הנוהל האמור ובשלב זה החלה הנתבעת לצעוק כלפיו "איזה עובדת יש לך, איך אתה מעסיק דבר
7 כזה, מוציאה פה כל חודש 1,000 ₪ ואתה מזלזל בזה". לדברי התובעת, אף התבטאה הנתבעת באופן
8 מבזה ביחס לאופן לבושה של התובעת, וזאת לעיני העובדים והלקוחות שבחנות.
9
- 10 10. בסופה של התקרית, אישר ערן להשיב לנתבעת את כספה. התובעת שחשה המומה ומושפלת
11 הפנתה את הנתבעת להמשך טיפול מול עובד אחר בשם לביא. הנתבעת מצידה אמרה לאותו לביא
12 שידע שהנתבעת "מלכלכת עליו". דבר אחרון זה, לא היה ולא נברא.
13
- 14 11. ב-19.10.14, קראה לתובעת, אחותו של בעל החנות, והראתה לה פוסט שפרסמה הנתבעת
15 בקבוצת פייסבוק בשם "אמהות מדברות – מפגשי אמהות בצפון". הפוסט פורסם יומיים קודם, ב-
16 17.10.14. וזו לשון הפוסט המהווה אחד משני הפרסומים נשוא התביעה (הפרסום מתייחס הן לחנות
17 והן לתובעת עצמה. אדגיש להלן בציטוט את החלקים בפרסום הנוגעים לתובעת עצמה):
18
- 19 בכותרת הפרסום נוקבת הנתבעת בשם החנות ומוסיפה "שמרו נפשותיכם!!!!!!". ההמשך כדלקמן -
20 "אולי המחירים זולים אבל בסופו של יום משלמים עליהם ביוקר, כל מה שרכשתי בחנות הזו, הייתי
21 צריכה להחזיר כי נשבר, התקלקל, נקרע וכו', כולל מזרן לעריסה, כולל משחקים שונים. עשינו הזמנה
22 של לול ומזרן נושם במיוחד – 3 פעמים היינו צריכים לחזור כי כל פעם נתנו לי מזרן לא נכון.
23 וגולת הכותרת – שמחזירים עריסה מושכרת ניתן לקבל כסף מזומן עבורה רק משעה 12 בצהריים ולא
24 משנה אם אתה לקוח שמשאיר שם בוכטות כל חודש.....
- 25 הצוות שם אכן מקסים, לביא פיני וענת, אבל ו-אבל ענקי – ויקי הנכבדה עדיין צריכה ללמוד שירות
26 מהו, ולבוש נאות למקום עבודה כזה, וכן אדון ערן בעל החנות – אתה במיוחד צריך ללמוד לשמר
27 לקוחות שלך כי אולי יש לך את החנות 4 שנים, אבל בקצב הזה קשה לי להאמין שתשרוד עוד 4 שנים.
28 ואת הפוסט הזה ערן היקר, אני אמשיך ואפרסם בכל קבוצות האימהות וההורים אליהם אני שייכת".
29
- 30 12. הפרסום ייחס אפוא לתובעת שירות לא נאות ולבוש לא נאות. התובעת מדגישה כי הפוסט
31 זכה לתגובות רבות, עשרות אם לא מאות, שיתופים רבים ו "לייקים" בקבוצה בה פורסם, בה חברים
32 כ-12,500 איש.
33
- 34 הפוסט גרר שיח ארוך בקבוצה בדמות תגובות, חלקן תגובות של גינוי לפוסט, וחלקן תמכו בו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 13. הנתבעת, שפרסמה את הפוסט, הגיבה לאחת התגובות במילים הבאות, וגם בגין פרסום זה
2 השני במניין בפייסבוק, הוגשה התביעה. וזו לשון התגובה (שוב – יודגשו רק החלקים הנוגעים
3 לתובעת):

4
5 "עינב חזקיאל, אני אסביר לך למה חזרתי לחנות הזו, יש שם צוות מדהים בדיוק כמו שכתבתי בפוסט
6 שכולל את לביא, פיני וענת האחראית, כל פעם שהייתה לי בעיה, ולצערך זה היה לא פעם ולא פעמיים
7 עם מוצרים שלהם, הם בלי להתווכח בכלל החליפו לי וסידרו לי, וזה קנה אותי השירותיות הזאת,
8 האכפתיות הזאת. כמו שכתבתי אני נאמנה למקום שנאמן אליי.

9 **אתמול כשבאנו מי שטיפלה בנו הייתה ויקי, והיא הייתה מזעזעת מהשנייה הראשונה, חסרת**
10 **סבלנות, אנטיפטית, וחסרת שירותיות. סתמתי, לא אמרתי מילה. אבל ברגע שהיא סירבה להחזיר**
11 **את הכסף עבור ההשכרה כי השעה עדיין לא 12 והתחילה לומר שזה ממש לא משנה שאני לקוחה**
12 **קבועה כי יש נהלים פה, אני כבר לא יכולתי יותר, וכן הטורים שלי עלו, וכן אני כעסתי, ואת יודעת**
13 **מה – זו זכותי המלאה, דבר ראשון כאדם, ודבר שני כלקוח.**

14 ערן הפתיע בענק בזה שהגיב כמו שהגיב, נעלבתי ונפגעתי עד עמקי נשמתי, כי תמיד נתן יחס טוב
15 ופתאום התהפך. והוא שגא שגא (כך במקור – י.פ.) בענק כי כך לא מתייחסים. מטרת הפוסט לא לפגוע
16 בפרנסה ואלוהים עדי, מטרת הפוסט לא לאפשר לבעלי עסקים להתייחס איך שבא להם ללקוח. ולמה
17 **כתבתי על הלבוש של ויקי – כי הלבוש לצערי במקרה הזה עושה את האדם... והמבין יבין."**

18
19 14. התובעת הפנתה לשתי תגובות לדוגמה של גולשים בקבוצה אשר גינו את הפוסט. גולשת אחת
20 כתבה כי היא לא מכירה את החנות או את מי שהנתבעת התייחסה אליו בפוסט, "אבל להתייחס
21 ללבוש של המוכרת בתור אישה בעצמך, לא לעניין...". תגובה אחרת של גולשת הייתה שהמגיבה
22 הייתה בחנות בזמן המקרה והיא מאוד מקווה שהנתבעת לא מדברת לילדיה שלה, כפי שדיברה
23 למוכרת. התגובה המשיכה שבעל החנות הוא אדם מדהים שנותן שירות מעולה, עוזר, תומך ומסביר
24 ומחמאות נוספות. המגיבה מציינת שעשתה סקר שוק והשוותה בין החנויות באזור הצפון והוא היחיד
25 שנותן שירות מדהים ויחס סובלני ולא דחף שטויות, והיא מציעה שהנתבעת תבדוק את עצמה לפני
26 שהיא הורסת לאדם את פרנסתו. בנוסף, ביחס לתובעת ציינה התגובה "להגיד לעובדת שהיא מתלבשת
27 כמו פרח בחנות ילדים ועוד מילים שאני מתביישת לכתוב אותן, גם אני הייתי מוציאה אותך מהחנות
28 שלי, לא סתם מחאו לו כפיים אחרי שהוא ביקש ממך לצאת מהחנות" (הנתבעת בחקירתה הכחישה
29 האקט של מחיאת הכפיים, אך הודתה שלאחר ביצוע הזיכוי ביקש ממנה ערן שתעזוב את חנותו –
30 **הערה שלי י.פ.**)

31
32 15. התובעת מציינת כי מדובר בעשרות תגובות, חלקן כאמור תמכו בנתבעת וחלקן גינו את
33 הפוסט שלה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

16. התובעת מפרטת בתצהירה את תחושות ההלם וההשפלה שחשה כאשר נחשפה לפוסטים. לדבריה, היא הייתה במצב של סערת רגשות והסתגרה בביתה למשך ימים, לא חדלה לבכות במשך ימים, סירבה לדבר עם מכריה. אמה הייתה שותפה להשפלה שחוותה, ועד עצם היום הזה עסוקה בלחזק אותה ולעודד רוחה. היא ביקשה לקבור עצמה, התרחקה מסביבתה, נמנעה ממפגשים חברתיים. התובעת מתארת את הדברים בתפיסתה כמי שהייתה נתונה למתקפה חסרת תקדים שפגעה בה עמוקות ואנושות. לדבריה, תקופה ארוכה לא השתחררה מן החוויה הקשה, והיא עדיין מתמודדת לעיתים עם תהיות מצד לקוחות, עוברים ושבים, בתחושתה הרגישה כאילו מדברים עליה ולועגים לה (גם אם לא כך הדבר), היא מרגישה שכבודה כאישה מכובדת המקפידה על דרך ארץ נפגע באופן אנוש, עת הוצגה כאישה זולה וכמי שבגדיה ולבושה לא מכבדים, דברים קשים מאין כמוהם. התובעת אף ראתה לטעון כי מדובר בפגיעה בפרנסתה ובמשלח ידה (למרות שאין חולק כי מנהל החנות, שהינו גם בעלייה, גיבה אותה, והיא עובדת שם עד עצם היום הזה או לכל הפחות על המועד בו הוגשו הסיכומים – **הערה שלי י.פ.**)

17. התובעת מדגישה כי עסקינן בלשון הרע בכוונת זדון וכי לאור אותה כוונת זדון ניתן לתבוע כפל הפיצוי בלא הוכחת נזק. התובעת מציינת כי מדובר ברצון לפגוע בה, בפרסום שהגיע לתפוצה רחבה.

18. **הערה שלי – י.פ.:** יוער כבר כעת כי לטעמי תיאור התובעת את מידת הפגיעה חוטא בהפרזה ניכרת, במה שקשור לתיאור ההשפעה עליה ועל חייה, בחלוף מספר ימים לאחר שנחשפה לפוסטים ובהם ניתן לקבל שחשה פגועה. אמנם תגובות כל אדם משתנות סובייקטיבית, אולם עדיין תיאור ההשפעה הנמשכת על חייה ובהתאמה הסכום הנתבע, הנו חסר פרופורציה לתוכן הפרסומים וכמותם, ומוגזם על פניו. התרשמתי כי הדברים נובעים הן מן הכעס על הנתבעת והרצון (אולי אנושי כשלעצמו) "ללמדה לקח".

גרסת הנתבעת:

18. ב-17.10.14, הגיעה הנתבעת עם בעלה ובנם בן 4 החודשים לחנות כדי להחזיר עריסה. הנתבעת הייתה לקוחה קבועה בחנות, וביצעה בה רכישות רבות בסכומי כסף משמעותיים.

19. באותו מועד, איישה התובעת את הקופה בחנות.

20. מסיבה לא ברורה, התנהגה התובעת החל מהשנייה הראשונה כלפי הנתבעת בחוסר נחמדות, חוסר שירותיות, חוסר חשק לסייע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

- 1 היא השיבה לבקשת הנתבעת להחזיר את העריסה בצורה לקונית ויבשה במילים "לא יכולה להחזיר
2 לך את כספי השכירות כרגע, השעה רק 10:30 ועל פי מדיניות החנות, החזרות אפשר לבצע רק לאחר
3 השעה 12:00".
- 4
- 5 21. הנתבעת מתארת שהייתה המומה מן התשובה (אם בהפרזות עסקינן: אפשר בהחלט לרגוז
6 על נוהל שלא מבינים מדוע נולד, וגורם לסרבול מיותר מבחינת הלקוח, ועדיין לתאר שהסבר ולו
7 לאקוני של איש צוות מכניס את הלקוח להלם, לא פחות, הינו מן ההפרזות שקנו להן שבת ואחיזה
8 במקומותינו. כל התנהלות של הצד השני הפכה ל"הזויה", כל תשובה שאינה משביעת רצון מכניסה
9 ל"הלם" לא פחות, וכיוצ"ב – **הערה שלי י.פ.** הנתבעת מציינת כי לא הבינה פשר הסירוב שכן, הגיעה
10 לחנות בשעות הפעילות הרגילות ואיש מן הצוות לא טרח להודיע לה בשום שלב שניתן להחזיר את
11 העריסה רק לאחר השעה 12:00.
- 12
- 13 22. הנתבעת ביקשה הסבר מדוע בכל זאת אי אפשר להחזיר את העריסה, שכן היא הגיעה לחנות
14 במיוחד למטרה זו עם תינוק על הידיים. התובעת בתגובה, החלה להתלהם והשיבה בקול רם
15 ואגרסיבי כי אלה נהלי החנות ו"זה מה יש". ואף השתלחה בנתבעת בנוסח "את לא מעניינת אותי",
16 "ממש לא אכפת לי כמה כספים את משאירה פה" ודיבורים מעין אלה.
- 17
- 18 23. התנהלותה של התובעת הכעיסה את הנתבעת, והיא השיבה לתובעת שלא ייתכן כי לקוחה
19 שמשאירה כל חודש אלפי שקלים בחנות תזכה ליחס נוקשה כזה ביום בו היא מחזירה את העריסה,
20 והסירוב לקבל העריסה לא ברור. אותה עת, עדיין לא הבינה הנתבעת שמדובר בעניין של תזרימי קופה,
21 ולפיכך זה מקור הנוהל, כי איש לא טרח להסביר לה מה הסיבה. התובעת הקפידה להיאחז בנוהל
22 כחומה בצורה, ולא הייתה קשובה לצרכי הנתבעת כלקוחה, תוך התעלמות מאי הנוחות ביטול הזמן
23 הכרוכים להגעה לחנות פעם נוספת עם תינוק קטן.
- 24
- 25 24. בשלב זה אכן פנתה הנתבעת לערן ושאלה אותו, איך הוא מעסיק עובדת כזו. בחקירתה
26 אישרה הנתבעת כי אכן עשתה שימוש בביטוי "איך אתה מעסיק דבר כזה" (הכוונה לתובעת). הנתבעת
27 מבארת שכוונתה בכך הייתה למישהי שאינה יודעת או אינה רוצה לתת יחס ושירות טוב ללקוח. אותה
28 עת, הגיע עובד אחר בשם לביא לקופה, ולא התערב בנעשה. התובעת לא הפנתה המשך הטיפול אליו,
29 בניגוד לדבריה.
- 30
- 31 25. מנהל החנות ערן, שמע חלקים מן ההתנהלות, ובשלב זה כאשר החלו הרוחות להתלהט, שאל
32 את התובעת אם יש לה כסף בקופה. התובעת השיבה בחיוב, וערן שאל אותה מדוע אם כן היא לא
33 נותנת פשוט את הכסף לנתבעת (כלומר מבצעת את הזיכוי הכספי כבר עתה בגין החזרת העריסה).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

- 1 כך בזכות התערבותו של ערן הוחזרה העריסה וניתן הזיכוי, מה שמלמד כי הנהלים אינם בבחינת
2 "יהרג ובל יעבור", וכפופים להיגיון בריא ולמידה של התחשבות ושירותיות. לו פנתה התובעת בעצמה
3 לערן והפגינה מעט רצון טוב, במקום להתבצר מאחורי הנהל, הייתה נחסכת כל התקרית המצערת.
4
- 5 26. הנתבעת מדגישה כי לא היה לה מעולם דבר נגד התובעת, והיא פגשה בה לא אחת בחנות לפני
6 האירוע, והכל עבר על מי מנוחות ללא כל טענה מצד הנתבעת. היא לא פתחה כנגד התובעת במסע
7 השמצות וגידופים, ובניגוד לדבריה לא הפגינה כלפיה זלזול ובוז ולא הטיחה בה עלבונות.
8
- 9 27. לא נכון שערן הסביר שיש נהלים אלא פשוט התערב לטובת הנתבעת והורה לתובעת, שיש
10 לתת לנתבעת את הזיכוי. זאת לאחר שוידא שיש מספיק כסף בקופה.
11
- 12 28. באותו יום, מיד בשובה מן החנות, כתבה הנתבעת את הפוסט האמור בקבוצת פייסבוק שהיא
13 חברה בה, "אמהות מדברות – מפגשי אמהות בצפון". הקבוצה נועדה לחלוק מידע בין אימהות
14 מהאזור, כגון מבצעים, חנויות שכדאי לבקר בהן, מקומות בילוי עם ילדים, רופאים מומלצים וכו'.
15 הפוסט נכתב מתוך כעס עמוק ועלבון נורא, ומאחר והנתבעת ראתה כחובה ליידע אימהות אחרות על
16 השירות הלקוי שקיבלה.
17
- 18 29. הנתבעת מציינת שלא זאת בלבד שהתובעת התייחסה אליה בצורה משפילה, והתייחסה
19 בזלזול לסכומי הכסף הלא מבוטלים שהוציאה בחנות, אלא גם גרמה לתינוקה הרך של הנתבעת לחוות
20 חילופי צעקות בלתי נעימים (הערה שלי – י.פ.: ראוי היה לשקול אם להעלות טענה זו מכל הטענות,
21 כאשר הצעקות היו נחסכות מעיקרא, לו בחרה הנתבעת להביע תרעומת או בקשת הסבר בקול שקט,
22 במקום להיגרר לחילופי דברים בצעקות. גם כאשר רוגזים, ניתן להביע תרעומת וביקורת בלי לצעוק,
23 ולו בקול תקיף).
24
- 25 30. הנתבעת מבהירה כי בפוסט התייחסה הנתבעת לחוויית הקניה בחנות, כאשר החנות היא
26 הנושא המרכזי, ואילו אל התובעת באה התייחסות, רק בשולי הדברים, בפסקה הרביעית, כחלק
27 מצוות החנות. הכוונה הייתה לדאוג לשיפור השירות בחנות ולהתריע בפני קהל הלקוחות על המדיניות
28 לפיה, ניתן להחזיר מוצרים רק משעה 12 בצהריים. בפוסט אכן כתבה הנתבעת שהתובעת עדיין צריכה
29 ללמוד שירות מהו ולבוש נאות למקום עבודה כזה. הנתבעת, מציינת כי כתבה את הפוסט בתום לב
30 ובלי כוונה לפגוע בתובעת. הנתבעת אינה מבקרת לבוש ואינה מתיימרת להיות כזו, אך היא מבהירה
31 כי לבוש ושירות באים זה לצד זה, וכמי שעבדה מעל 14 שנה בשילוח בינלאומי מול לקוחות, הורגלה
32 היא בקוד לבוש שמי שיפר אותו יישלח הביתה להחליף בגדים.
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 לטעמה של הנתבעת, כאשר אדם אינו לבוש בהתאם למצופה ממקום עבודתו ותפקידו, גם אם לבושו
 2 יכול להיתפס כהולם לחלוטין בסיטואציה אחרת, שמחוץ למקום עבודה, הוא אינו מכבד לא את עצמו,
 3 לא את מקום העבודה, ולא את הלקוחות (מצדי אעיר כי מדובר בעניין של מידה. דומני, כי איש לא
 4 יחלוק כי אם מופיע עובד או עובדת למקום עבודתו בלבוש תחתון – לצורך דוגמה ברורה ומוקצנת -
 5 הרי סביר שכל מקום עבודה יישלח אותו אכן הביתה, והדברים יהוו מושא לביקורת מוצדקת שיכולה
 6 להיתפס גם כביקורת תמת לב. כלומר הכל תלוי נסיבות. מאידך, במקרה גבול לא כל דעה אישית
 7 סובייקטיבית לגבי אמת מידה מחמירה כקוד לבוש ראוי, צריך שתהפוך מושא להערה פוגענית וניתן
 8 גם להתבטא במילים עדינות יותר. שמא לא להתבטא כלל, ולא לשתף בהגיגים אודות אופן לבוש של
 9 אחר, גם היא בגדר אופציה מומלצת במקרה לא מובהק. מי שאמור להחליט אם לקבוע קוד לבוש,
 10 אם בכלל, הנו מעסיקה של התובעת, ולא הנתבעת. הנתבעת לא נתנה פירוט בתצהירה, מהו אותו
 11 לבוש לא הולם שבו חטאה כביכול התובעת, בפן הכבוד למקום העבודה וללקוחות – **הערה שלי י.א.**

12
 13 31. הנתבעת מציינת, כי עניין הלבוש נתפס אצלה כמקשה אחת עם השירות הקלוקל שקיבלה
 14 בחנות ולכך התכוונה, היינו לבעיית השירות. היא בסך הכל הביעה דעתה ולטעמה עשתה זאת בצורה
 15 מאופקת ומכובדת, אף על סערת הרגשות בה הייתה שרויה. גם בעת חילופי הדברים בחנות וגם בפוסט
 16 נהגה היא בתום לב, הקפידה על לשון נקייה, לא קיללה, לא עלבה בתובעת ולא ייחסה לה תכונות
 17 שליליות. גם בפוסט הקפידה לכתוב כי הצוות מקסים ועם זאת הביעה דעתה על השירות הלא מספק
 18 שקיבלה בחנות (התביעה אינה נוגעת הרי להערות על הצוות המקסים, אלא להערות האישיות שיוחסו
 19 לתובעת עצמה על ידי הנתבעת – **הערה של י.א.**

20
 21 32. הנתבעת מפנה לכך שטענות התובעת אודות הפגיעה הקשה כביכול, ורמיסת שמה הטוב, אינן
 22 עולות בקנה אחד עם העובדה שהיא לא טרחה לפנות כלל לנתבעת בעל פה או בכתב בדרישה להורדת
 23 הפוסט, להתנצלות או לפיצוי.

דיון

24
 25
 26 33. הנתבעת הגיעה כדי להחזיר עריסה. התובעת נשאלה האם הסבירה לנתבעת שאין היא יכולה
 27 לקבל העריסה, והשיבה שלא כך היה. לדבריה הסבירה לנתבעת כי עליה לשאול את המנהל שלה לאור
 28 הנוהל (שאושר על החזרות לפני שעה 12:00). ערך עמד מטר שניים לידה והיא ניגשה אליו, כדי לברר
 29 עמו האם ניתן להחזיר. ערך אישר לאלתר את החזרה. לקח לה בערך 10 שניות להגיע אליו ולקבל
 30 התשובה החיובית, אך עוד בטרם הספיק לחזור לנתבעת עם התשובה החלה היא להתלהם ולהטיח
 31 בה דברים.
 32
 33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 אמנם גם מחקירת הנתבעת עולה כי כל התקרית בחנות נמשכה כמה דקות, אולם התיאור
2 "הסטריילי" מפי התובעת אינו סביר. כך למשל לא סביר כי חלפו רק כמה שניות, במהלכן ללא שום
3 סיבה החלה הנתבעת להתלהם, כאשר התובעת הולכת לברר עם מנהל החנות האם ניתן לקבל זיכוי.
4 לו זה היה המצב, לא היה טריגר שיצית את הכעס. סביר בעיני כי התובעת הספיקה להגיב, שמא
5 בחריפות, לדברי הנתבעת שהחלה להתלהם, בטרם הבירור עם ערן שנחשף כבר לעימות, קודם שאישר
6 ההחזרה. הנתבעת עצמה הודתה כי הייתה אחוזת כעס (ואף כי את הפוסט שפרסמה בהמשך היום –
7 פרסמה תחת כעס). סביר, וכך אני קובע, כי הנתבעת נענתה על ידי התובעת שלא ניתן לאשר החזרה
8 כעת לאור השעה, וכי מדובר בנוהל של החנות. הנתבעת לא הבינה פשר הנוהל, ואני מקבל כסביר יותר
9 שהתובעת אכן לא סיפקה כל הסבר מעבר לקיום הנוהל, שאכן אינו בשליטתה. אז פרץ העימות שכן
10 הנתבעת הטיחה בתובעת דברים מיותרים. ערן, שנחשף לעימות, אישר ההחזרה, וכפי שאישרה
11 הנתבעת בחקירה, ביקש מן הנתבעת לעזוב את החנות.

12
13 סביר בעיני אכן כי התובעת הייתה יכולה להציג את הנוהל בצורה מעט יותר סבלנית, אם כי יש וקורה
14 כי אדם ואף עובד שהינו אדיב ונותן שירות טוב לאורך שנים, "חוטא" ברגע של חוסר סבלנות. עניין
15 זה שכולו בהסבר קצר שיש נוהל, אכן לא הצדיק את תגובתה המוקצנת של הנתבעת, כאשר היה
16 צריך להיות גם לה ברור בזמן אמת, כי התובעת הינה בסך הכל עובדת בחנות, ואין היא אחראית על
17 קביעת הנהלים.

18
19 34. הנתבעת אישרה בחקירתה כי שאלה את ערן איך הוא מעסיק "דבר כזה" (הכוונה לתובעת),
20 וציינה שהתכוונה בשה"כ להתנהגות הלא שירותית. אופי הניסוח הלא מכבד (כשהוא מושמע בקול
21 רם, ואין לי ספק שהנתבעת, בלהט העימות, צעקה הדברים ולא ניגשה אל ערן ושאלה אותו בשקט)
22 מלמד על התנהלות ותגובה מתוך כעס, שלא שכח אף בהמשך; והוליד, כפי שהודתה הנתבעת לכתובת
23 אותו פוסט מתוך תחושת כעס בהמשך היום. אם הכעס היה כה גדול עת ישבה הנתבעת בהמשך היום
24 ורשמה הפוסט, ניתן לתאר שהיה גדול אף יותר בזמן אמת של העימות. אף שאיני מקבל תיאור
25 התובעת לגבי הרקע לתחילת העימות, אני כן מקבל גרסתה שהנתבעת ראתה כבר בזמן העימות
26 להטיח דברים ביחס לאופן לבושה של התובעת. ואין לי ספק שנאמרו הדברים שלא בישוב הדעת, ולא
27 באופן שנשמע כסוג של רצון להעיר הערה עניינית כדי להביא לשיפור בשירות. מדובר היה בהטחת
28 דברים פוגענית.

29
30 35. לא מקובל עליי כי התובעת הסבירה לנתבעת פשר הנוהל וכי מדובר בעניין תזרימי (צבירת מספיק
31 כסף בקופה בשעות הבוקר, כדי לאפשר החזרות כנגד זיכוי כספי לאלתר). התרשמתי כאמור שסביר
32 יותר שהתובעת הסתפקה בהסבר לקוני שנהלי החנות אינם מאפשרים החזרות לפני השעה 12,
33 וכשהתבקשה לתן הסבר לפשר הדבר, נאחזה בנוהל.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 מכאן תגובתה הרגוזה, גם אם הלא מידתית, של הנתבעת שלא הבינה מה פשר הדבר ומה ההיגיון
2 (מקובל עליי שלו הייתה מודעת לנוהל זה, לא הייתה התובעת מגיעה בשעה 10:30 כדי להשיב העריסה
3 אלא מאוחר יותר לאחר השעה 12:00, כפי שהסבירה בחקירתה. לא ברור האם לא טרחה החנות ליידע
4 את לקוחותיה בדבר זמני ההחזרות כבר לעת השכרת הציד, או שמא מדובר בענין שהנתבעת פשוט
5 שכחה למרות שהוסבר לה במקור. אין לדבר חשיבות מעשית. בזמן אמת כשהגיעה הנתבעת לחנות –
6 לא היתה מודעת לנוהל).

7
8 סביר כאמור, שלאור תגובותיה הזועמות של הנתבעת אכן אמרה התובעת מתוך התגוננות, את
9 שייחסה לה הנתבעת שלא מענין אותה כמה כסף שלמה הנתבעת בעבר כלקוחות החנות, כאשר הכוונה
10 הנה לכך שאין לתובעת שליטה על הנוהל, בלי קשר לשאלה אם הנתבעת לקוחה ותיקה או לא. הדבר
11 כבר נאמרו בשלב העימות ולא כ"פרלוד" לעימות.

12
13 36. עד כאן לרקע העובדתי. ביחס לפרסומים נשוא התביעה, ראשית יש לבחון האם מדובר ב"לשון
14 הרע" וב"פרסום", כהגדרתם בחוק איסור לשון הרע.

15
16 מן הקל אל הכבד – לא ניתן לחלוק כי תחת ההנחה שמדובר בלשון הרע, מתקיימת גם הגדרת הפרסום
17 שבחוק. הנתבעת הודתה שאת הפוסט והתגובה עשתה בקבוצת פייסבוק של אמהות שכוללת למעלה
18 מ 12,000 איש. מדובר בתפוצה ניכרת, בלי קשר לשאלה כמה אנשים בחרו להגיב לפוסט בפועל.
19 מתקיימת אפוא הגדרת ה"פרסום" בחוק, שכן הפרסום יועד לאדם זולת הנפגע ואף הגיע בפועל
20 לאנשים זולתו (וכך גם הדברים שהטיחה הנתבעת בתובעת בחנות, לאוזני מעסיקה, עובדים נוספים
21 ולקוחות שהיו בה אותה עת). הפרסום יכול להיות בין בע"פ ובין בכתב ובכל אמצעי אחר – לרבות
22 ברשת החברתית פייסבוק.

23
24 37. באשר לשאלה כלום בלשון הרע עסקינן: המבחן ההלכתי בענין זה אינו תחושותיו הסובייקטיביות
25 של התובע שנפגע מן הפרסום, אלא מבחן אובייטיבי, היינו כיצד היו הדברים מתפרשים על ידי קורא
26 סביר הנחשף לתוכן הפרסום. עיין למשל: ע"א 534/65 דיאב נ' דיאב כ(2) 269, 274, ע"א 723/74
27 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ לא(2) 281, 300, ע"א 466/83 שאהה נ'
28 דרדריאן לט(4) 734, 740, ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג מו(5) 555, 562 וכך ע"א 1104/00 אפל נ' חסון
29 נו(2) 607, 617.

30
31 ניתן לקבוע שבשים לב להגדרה הרחבה, נחצה הרף והפרסום עולה כדי "לשון הרע" במה שקשור
32 לטענה בשני הפרסומים אודות לבוש בלתי הולם של התובעת, ולו בקונטקסט של לבוש עובדת בחנות.
33 מתקיימות חלופות ההגדרה שבסעיפים 1(1), 1(2) ו- 1(3) שבחוק.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 החלופות הרלבנטיות מגדירות "לשון הרע" כדבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או
 2 לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות
 3 המיוחסים לו; או לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת. כקביעת הפסיקה,
 4 כדי שתתקיימנה החלופות, אף אין נדרש להוכיח כי הנפגע הושפל או בוזה בפועל, ודי בכך שהפרסום
 5 היה כזה שיכול היה להביא (אובייקטיבית) לתוצאה זו. האדם הסביר שקורא את הפרסום למד
 6 שמדובר בעובדת אנטיפטית, חסרת גישה שירותית שאף מתלבשת באופן לא הולם מקום עבודה, מה
 7 שאף מעיד עליה כאדם. מדובר אכן בפרסום שעשוי להשפיל ולבזות, ופוטנציאלית, במקרי קיצון,
 8 אף לפגוע במשלח ידו של אדם (בלי קשר לשאלה שלא כך היה במקרה דנן בפועל).

9
 10 אכן כדברי ב"כ הנתבעת, לא כל אמירה לעת כעס או עלבונות שמטיחים זה בזה אנשים לעת כעס
 11 ייתפסו כלשון הרע. כך למשל נדחתה תביעת לשון הרע שהגישה שכנה נ' שכן שהיה מסוכסך עמה
 12 ובאחד מן המפגשים הטעונים ביניהם הטיח בה עלבונות חריפים בהרבה מאלו שמיוחסים לנתבעת
 13 בתיק זה. ראה ת.א (ת"א) 16294-08 גולדרינג נ' תמרי. אצרך עמדתי לעמדה שנוכרה שם (וראה
 14 האסמכתאות הנוספות שזכרו שם) לפיה, בעיני השומע הסביר במבחן אובייקטיבי, לא כל קללה או
 15 גדוף או אמירה הנאמרים בזמן אמת ולעת עימות או ויכוח טעון ייחשבו כטענה עובדתית המיוחסת
 16 לאשורה לצד השני. משכך ממילא אין הם מהווים לשון הרע אפילו מדובר בקללות נמרצות ומעליבות
 17 בהרבה מאלו בענייננו, שנאמרו תחת כעס. אני סבור כי ביחס למפגש הטעון בחנות, ניתן ליהנות את
 18 הנתבעת מעמדה זו, כאשר אף עלבונות חמורים בהרבה שהוטחו בזמן אמת לעת כעס, לא הוכרו
 19 כחוצים את הרף של לשון הרע, לאור המבחן האובייקטיבי הנדרש לתפיסת המאזין הסביר ומה
 20 המשמעות שהוא מייחס לדברים.

21
 22 לראיה: אחת מן התגובות לפוסט של הנתבעת ביקרה אותה על האופן בו דיברה לתובעת והצדיק את
 23 תגובתו של בעל החנות אשר הרחיק את התובעת בתגובה מחנותו (מעשה שברור שלא ייעשה בנקל
 24 ביחס ללקוח). ברור שגם אם נעלבה התובעת מאד, הרי במבחן אובייקטיבי, קונה סביר שהיה נוכח
 25 בחנות, היה מבין את הדברים הקונקרטיים שהטיחה הנתבעת בחנות, כדברים לא מידתיים בטון
 26 ובתוכן, שנאמרים תחת כעס של לקוחה עצבנית על מוכרת בזמן אמת; ולא היה מייחס להם אמת
 27 עובדתית הנוגעת לתובעת אך משום שהנתבעת משמיעה אותם בקול רם ובאופן בוטה בחנות. ניתן
 28 להתייחס לדברי הנתבעת בחנות כגדפנות גרידא, גם אם מעליבה מאד, שאינה אמורה להקים עילה
 29 בלשון הרע.

30
 31 מאידך, כעס אינו מקנה חסינות הולכת ונמשכת מפניי יחוס לשון הרע לדברים. שני הפרסומים של
 32 הנתבעת בדף הפייסבוק של קבוצת האמהות – הפוסט הראשון והתגובה שהוסיפה, כבר לא נאמרו
 33 בזמן אמת של הויכוח בחנות. אין ספק שלפחות הפוסט הראשוני נרשם תחת כעס. התגובה - ככל
 34 הנראה ביקשה להצדיק את תוכן הפוסט לאור תגובה או תגובות שקבלה הנתבעת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 אולם החשוב לענייננו שגם אם נרשם הפוסט תחת כעס, כאן כבר יכולה היתה הנתבעת לשקול
2 מילותיה ולא לרשום דברים עלי מקלדת מתוך אובדן שליטה ועצבים. כאן כבר קשה למצוא הצדקה
3 לייחוס לבוש לא הולם למוכרת תוך נקיבה בשמה ומקום עבודתה, כאשר הקורא הסביר שלא נכח
4 בזמן אמת בחנות, ולא נוכח בעצמו בהתנהגות הנתבעת בחנות, עשוי בהחלט להתייחס אליהם
5 כפשוטם, כטענה עובדתית המתארת מצב עובדתי ונורמטיבי לא תקין לאשורו.

6
7 שונים פני הדברים, ביחס לאותו חלק בשני הפרסומים בפייסבוק שעניינם בייחוס לתובעת יחס לא
8 שירותי כמוכרת. לטעמי כאן על ביהמ"ש לנקוט גישה זהירה מחמת חשש לאפקט מצנן מופרז כאשר
9 בפן הצרכני אין מקום לחסום התבטאויות המייחסות לחנות פלונית יחס לא נאות לקונים, ומטבע
10 הדברים מבקשות לבאר על שום מה באה הטענה. אין זאת אומרת כי כל ביטוי כזה לעולם לא יוכל
11 לעלות כדי לשון הרע. אם למשל נרקח סיפור עלילה שלם ממסד עד טפחות יכול ופני הדברים יהיו
12 שונים (ומדובר רק בדוגמא). אולם אם נתייחס לקטעים המודגשים בפרסומים שציטטתי במה
13 שמיוחס לתובעת בפן השירותי, איני סבור שבעיני הקורא הסביר ייתפסו הדברים כיותר מאשר
14 ביקורת של קונה שציפתה ליחס שירותי יותר אותו לא קבלה לתפיסתה הסובייקטיבית, ומן
15 המפורסמות היא, היינו הדברים נהירים אף לקורא הסביר, שציפיותיהם של מקבלי שירותים
16 משתנות מאדם לאדם. יש קונים תובעניים ודורשניים, יש קונים שקל לרצותם והמשרעת רחבה היא.
17 הוקרא הסביר אף מודע לכך שמדובר בתפיסה סובייקטיבית של המפרסם אודות השירות שקיבל ולא
18 דווקא ב"תורה למשה מסיני". אני סבור שיש להבדיל בין תחושת עלבון מוצדקת שחשה התובעת
19 בשל ייחוס טענות מופרזות ליחס לא שירותי מצידה, לבין השאלה כלום מדובר בלשון הרע. לא לעולם
20 יש חפיפה. איני סבור שכאן נחצה הרף המאפשר לראות בדברים משום "לשון הרע". אולם גם לו
21 טעיתי, ואף בטענות המייחסות לתובעת יחס לא שירותי או אנטיפתי יש לראות משום לשון הרע, הרי
22 למצער אמורים הדברים לשיטתי, לחסות תחת הגנת סעי' 15(3) או 15(4) לחוק (ראה בהמשך).

23
24 38. קבעתי כאמור כי ב"לשון הרע" עסקינן, ואף ב"פרסום". בכך לא תמה המלאכה. החוק באופן
25 מוצדק לחלוטין (לאור הגדרות הרחבות מאד של שני מונחים אלה) אינו מסתפק בכך. פרסום לשון
26 הרע עשוי להיות מותר או לזכות בהגנה. כך, אם מתקיימת לגביו הגנה מהגנות תום הלב בסעי' 15
27 לחוק, או שמתקיימת לגביו הגנת אמת בפרסום שבסעי' 14 לחוק, או שמא מהווה הוא פרסום מותר
28 לפי אחת מחלופות סעי' 13 לחוק. נתבע הטוען לאחת מחלופות אלה צריך להפנות לחלופות עליהן הוא
29 נסמך, בכתב הגנתו.

30
31 2 הפרסומים שעשתה הנתבעת בקבוצת הפייסבוק ביחס לתובעת מתייחסים לשני נושאים שנכרכו
32 יחדיו לשיטתה, אך בכל זאת יש מקום להפריד ביניהם: האחד הוא השירות הלא טוב לו זכתה
33 הנתבעת מן התובעת בחנות, והשני הוא אופן לבושה הלא הולם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 במקרה דנן, טענה הנתבעת בכתב הגנתה להגנת אמת בפרסום הקבועה בסעי' 14 לחוק, וכן לחלופות
2 הבאות בהגנות תום הלב שבסעי' 15 (אני מציין החלופות הספציפיות שנטענו בכתב ההגנה, שכן הן
3 שגורות טענות הנתבעת ביחס להגנות):

4
5 סעי' 15(2): הטענה היא שהיחסים בינה לבין החברות בקבוצה – אמהות צעירות אחרות – הטילו עליה
6 חובה מוסרית או חברתית לעשות את הפרסום, כדי להתריע מחד ולהבטיח יחס נאות יותר ללקוחות
7 החנות, לעתיד לבוא.

8
9 סעי' 15(3) הפרסום נעשה לשם ענין אישי כשר של הנתבעת עצמה.

10
11 סעי' 15(4): בחלופה שהפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בקשר לענין ציבורי.

12
13 סעי' 15(6) בחלופה שהפרסום היה ביקורת על פעולה שעשה הנפגע בפומבי.

14
15 אזכיר כי תנאי מצטבר לכל הגנות סעי' 15 לחוס הנו שהנתבע עשה הפרסום בתום לב. סעי' 16 קובע
16 חזקות ניתנות לסתירה: שאם הוכיח הנתבע אחת מחלופות הסעיפים הקטנים בסעי' 15 לחוק, תקום
17 חזקת תום הלב, בתנאי שהפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות. בהמשך הסעי' נקבע מאידך כי
18 חזקה שהפרסום נעשה שלא בתום לב, אם הדבר שפורסם לא היה אמת והנתבע לא האמין באמיתותו
19 (שני התנאים מצטברים לצורך שלילת תום הלב כחזקה, כלומר להבדיל מהגנת סעי' 14, כאן גם אם
20 הדבר לא היה אמיתי די באמונה סובייקטיבית של המפרסם באמיתותו) או אם הפרסום חרג בכוונה
21 מן הסביר לצורך הגנת הערכים המוגנים בסעי' 15, או אם הפרסום לא היה אמת והמפרסם לא נקט
22 מבעוד מועד באמצעים סבירים לבדוק אמיתותו.

23
24 39. אציין כבר כעת למניעת שגגה, כי יש להבדיל בין הכוונה לפגוע, לבין חוסר תום לב בפרסום. בשפה
25 הטבעית לעתים קשה להבין ההבחנה (בדיוק כפי שלאדם מן הישוב די בכך שישמע שפרסום מסוים
26 היה בבחינת לשון הרע, כדי שיטיל בו דופי, ואלו משפטית ואף נורמטיבית מדובר כאמור רק בראשית
27 הדרך, ויש לבחון תחולת הגנות או פרסום מותר). שאלת תום הלב בפרסום נבחנת לצורך שאלת
28 האחריות במסגרת בחינת הגנות סעי' 15 לחוק. ואלו שאלת הכוונה לפגוע נפרדת משאלה זו ונבחנת
29 במסגרת בחינת גובה הנזק. החוק קובע בסעי' 7א פיצוי (מוגבל תקרה) בלא הוכחת נזק, ומאפשר
30 להכפילו אם נקבע שהפרסום נעשה בכוונת מכון לפגוע. חשוב לא להחליף בין העניינים, שכן גם אם
31 נשללת תחולת הגנות סעי' 15 כי נקבע שהנתבע לא עשה הפרסום בתום לב, לא מביא הדבר למסקנה
32 אוטומטית שהפרסום היה בכוונה לפגוע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 הקדמתי הערה זו, שכן לטעמי קשה להלום שהנתבעת זכאית להגנה מהגנות סעי' 15 ביחס לשני
2 פרסומיה בפייסבוק שייחסו לתובעת לבוש לא הולם. זאת מאחר וגם אם יש תחולה לחלופה זו או
3 אחרת מבין הסעיפים הקטנים שנמנו של סעי' 15, הרי שתנאי מצטבר לתחולת החלופות השונות, הנו
4 כאמור שהפרסום נעשה בתום לב. לטעמי גם תחת ההנחה (שקיבלתי כסבירה) שהתובעת נתנה הסבר
5 לאקוני בלבד בדבר הנוהל בחנות, שהיה יכול אולי להיות סבלני יותר, חטאה תגובת הנתבעת כבר
6 בחנות בחוסר פרופורציה, בכלל, ובמה שקשור להערות על לבושה הלא הולם של התובעת בפרט;
7 ובודאי שכך הדבר ביחס לפרסום בקבוצת הפייסבוק ביחס ללבוש זה. הפרסום נעשה בכוונה לפגוע
8 במידה גדולה מן הסביר להגנת הערכים המוגנים בסעי' 15, ומשכך חזקה (שלא נסתרה) שהפרסום
9 נעשה בחוסר תום לב, כקבוע בסעי' 16(3) לחוק.

10
11 40. אפתח סוגריים ואבאר כי להגנת אמת בפרסום שבסעי' 14 לחוק – ודאי שאין תחולה בנסיבותינו.
12 היא דורשת גם שהדבר שפורסם היה אמת לאמתו, וגם שהיה בפרסום ענין ציבורי. פרסום שהיה
13 אמיתי אך לא היה בו במצטבר גם ענין ציבורי – לא יקים תחולת ההגנה. הקביעה "ענין ציבורי" מהו,
14 אינה תמיד פשוטה אך לעתים ניתן לענות בפשטות על דרך השלילה, שפרסום פלוני לא היה בו ענין
15 ציבורי וחסל. כך גם בענייננו. בודאי שהתשובה לשאלה מהו "ענין ציבורי" אינה "כל מה שמעניין
16 חלקים של הציבור". הציבור יכול למשל להתעניין ברכילות עסיסית זו או אחרת, גם אם אין היא
17 נוגעת לידוען. אין בדבר משום ענין ציבורי (לטעמי, גם אם היא נוגעת לידוען), גם אם הפרסום אמיתי
18 למדהדרין. וגם אם ניתן לטעון שבמקרים מסוימים לגיטימית ביקורת בפרהסיה על אופן הלבוש בעסק
19 זה או אחר המציע שירות לציבור, הרי בנסיבותינו, הפיכת לבושה של עובדת פלונית בעסק פרטי של
20 חנות למוצרי תינוקות לנושא שיש בו "ענין ציבורי" מותחת מלאכותית, את גבולות הביטוי "ענין
21 ציבורי".

22
23 וביחס לתנאי המצטבר הנוסף להגנת סעי' 14 – שהפרסום היה אמת: כאן נדרש שהפרסום אכן היה
24 אמת לאמתה (גם אם נתגלו הראיות לאמתותו בשלב מאוחר יותר) דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר
25 **אילנה דיין**. הנתבעת כלל לא ניסתה להרים את הנטל שהטענה בדבר לבוש לא נאות הלמה אמות
26 מידה מקובלות חברתית לכל הפחות בקרב הקהל הרחב אותו משרתת החנות (שאינו שייך למגזר
27 שמרני באורחותיו כמו המגזר החרדי למשל), ולא דעה פרטית מחמירה שלה. היא לא פירטה
28 בתצהירה מה בדיוק היה לא הולם בלבושה של התובעת. היא נתנה הסברים מלומדים בתצהיר, שהנם
29 נכונים כשלעצמם בהיותם כלליים, שהלבוש ההולם במקומות העבודה הוא חלק מן השירות שניתן
30 ללקוח, המכבד הן הלקוח והן מקום העבודה, והפנתה לכך שבמקום עבודתה שלה, בשילוח בינלאומי,
31 היה נהוג קוד לבוש, ועובד שלא הקפיד עליו היה נשלח אחר כבוד לביתו. אכן צודקת הנתבעת שהפנתה
32 לכך שלבוש פלוני יכול להיות לגיטימי במקומות מסוימים, אך לא הולם במקומות אחרים. ניתן
33 כאמור להעלות על הדעת גם מקרים בהם לגיטימי להעיר ולו בדיעבד, ולא בעידא דריתחא על לבוש
34 חושפני (ברור שלכך היתה כוונת הנתבעת) כתלות בנסיבות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 לצורך דוגמת הקיצון, איש לא יטען שבחוף הים לא לגיטימי להסתובב בבגד ים, כפי שאיש לא יתיימר
2 לטעון (כנראה, שכן היום סובל הניר כמעט הכל) שבגד הים הנו לבוש הולם במקום עבודה שאינו סוכת
3 מצילים או מסלול דוגמנות. ביקורת שכזו עשויה בהחלט להיות לגיטימית במקרה קיצון שכזה. אולם
4 אם נשוב לענייננו, הרי שאת הטענות הכלליות היה צריך למלא בתוכן קונקרטי, נעים או לא, כאשר
5 מתיימרים לטעון לתחולת ההגנה של אמת בפרסום; שכן יש רלבנטיות לדברים לשם בחינת תחולת
6 ההגנה. הנתבעת כלל לא התיימרה לפרט בכתב הגנתה או תצהירה מה בדיוק היה הלבוש של התובעת
7 שמצאה לא הולם. רק כאשר נשאלה על כך ספציפית בחקירה, טענה שכאשר היתה התובעת מתכופפת
8 היו רואים את החוטיני. זו טענה שהיתה צריכה למצוא מקום באופן ברור בתצהיר מפי הטוען להגנת
9 "אמת דיברתי". מכל מקום, לא ברור מתי הספיקה התובעת להתכופף לשיטת הנתבעת באותו מפגש
10 קצר וטעון, ואם הכוונה של הנתבעת היתה לפעמים אחרות בהם ראתה נתבעת את התובעת בחנות
11 (שכן היתה לקוחה שם כאמור עובר למפגש שהניב העימות) הרי שהנתבעת עצמה מסתבר, לא ראתה
12 בכך פגם. לדבריה, בפעמים אחרות בהם נתקלה בתובעת בחנות היתה האחרונה "אחלה". כוונתה
13 היתה אמנם לפן השירותי, אך מסתבר שאף הלבוש לא הפריע לה לתובעת כאשר היתה התובעת
14 "אחלה". מכאן שהנתבעת אף לא המחישה שלבושה של התובעת היה לא הולם מקום עבודתה (ומשעה
15 שלא נתנה פירוט לדברים כמי שעליה הנטל להמחיש תחולת הגנה לה טענה, התובעת עצמה בודאי
16 שלא היתה צריכה להתייחס לדברים). מעסיקה של התובעת, שתואר על ידי הנתבעת עצמה בפרסום
17 השני בקבוצה (התגובה שלה לאחת התגובות לפוסט) כמי שנתן יחס טוב ללקוח – רשאי לקבוע קוד
18 לבוש זה או אחר שאינו חורג מן הסביר, אך לא הומחש שנקבע כזה, או שהתובעת לא קיימה קוד
19 לבוש שנקבע במקום עבודתה, אם וככל שנקבע.

20
21 ראיתי לערוך אותה אתנחתא ולהתייחס להגנת סעי' 14 לחוק, שכן אם לא המחישה הנתבעת אפילו
22 שהפרסום היה אמת, הרי ממילא יש תחולה לסעי' 16(ב)(1) לחוק הקובע כי חזקה על הנתבע שעה
23 הפרסום שלא בתום לב אם לא היה אמת, והוא לא האמין באמיתותו. גם אם נאמר שלטעמה
24 הסובייקטיבי של הנתבעת היה מדובר בלבוש חושפני וככזה לא הולם, והיא האמינה בכך, היה עליה
25 לצקת תוכן קונקרטי לטענה כדי שהענין יוכל להיבחן גם בפריזמה אובייקטיבית ולא רק
26 סובייקטיבית, גם אם נכון שאין אמת מידה אחידה וגורפת בשאלה מהו לבוש הולם ובאיזה מקום
27 עבודה והקשר. עדיין – יש תשובות סבירות ובלתי סבירות. מה אמיתי – לא נבחן במבחן סובייקטיבי.
28 מה האמינה הנתבעת שהנו אמיתי – הנו כמובן ענין סובייקטיבי.

29
30 41. עם זאת דיינו בכך כאמור, שחל סעי' 16(ב)(3) לפיו המפרסם התכוון בפרסום לפגוע פגיעה גדולה
31 מן הסביר להגנת הערכים המוגנים על ידי חלופות סעי' 15: קבעתי כאמור כי סביר שהתובעת
32 הסתפקה בהסבר לאקוני שלפי הנוהל לא ניתן לבצע החזרה בשעה זו, וכי היה ניתן להסביר מעט
33 יותר באורח רוח, בשים לב לכך שמדובר בלקוחה עם תינוק על הידיים (כפי שאשרה התובעת בחקירה)
34 שהגיעה להחליף עריסה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 אלא שגם תיאורה של הנתבעת ביחס לרקע שהוליד לעימות בתכוף לו, אינו מקובל עלי. לו אכן, הגיבה
2 התובעת באופן שתיארה הנתבעת בתצהירה וחקירתה, בתגובה לדרישת הסבר לגיטימי של לקוח
3 שאינו מבין פשר נוהל שאינו הגיוני כשלעצמו, וגורם לסרבול מבחינתו, הרי שאכן מדובר היה בתגובה
4 לא נאותה ולא שירותית. אולם, לטעמי סביר יותר, וכך אני קובע, שהתובעת הגיבה במענה שלא
5 מענין אותה כמה כסף משאירה הנתבעת בחנות, וכיוצ"ב, רק לאחר שהנתבעת התפרצה עלייה והחלה
6 להטיח בה דברים תוך הפניה לכך שהיא לקוחה שמשאירה בחנות הרבה כסף. הנתבעת עצמה, ציינה
7 כאמור באחת התגובות לפוסט שלה כי התרגזה וזו זכותה כלקוחה. יש להבדיל בין זכותה כלקוחה
8 להתרעם, לבין השתלחות בפייסבוק בעובדת של החנות שאינה אחראית על יצירת הנהלים בחנות.
9 מותר בהחלט להביע תרעומת בפני עובד של החנות, ואולם, הגלישה לפסים אישיים לא הייתה
10 במקומה. אפילו הייתי יוצא מהנחה לצורך הדיון כי הנתבעת הביעה תרעומת מוצדקת וביקשה הסבר
11 לאותו נוהל ואז הגיבה התובעת באופן לא אדיב ולא שירותי ממש כפי שמציינת הנתבעת, עדיין לא
12 היה מקום להשתלחות האישית הנוגעת ללבושה של התובעת, אם כי בהחלט ניתן היה להתרעם ואף
13 לפרסם בפורום באופן מידתי והולם את הגישה הלא שירותית בחנות לשיטת הנתבעת.

14
15 42. לטעמי ביקורת צרכנית גרידא הנוגעת לטיב השירות לו זכה נתבע בעסק, אמורה אכן ברגיל לזכות
16 בהגנה מהגנות סעי' 15 לחוק אם נעשית היא בתום לב. ב"ע"א (נצ') 5001-02-18 **סבטה פוגרבנוי נ' טל**
17 **חמו** סווגה ההגנה המתאימה כהגנת סעי' 15(4) הקובע ש"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע
18 בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשו
19 או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות". תת החלופה הרלבנטית צוינה שם כהבעת
20 דעה "בקשר לענין ציבורי" בשים לב להגדרתו הרחבה של הביטוי "ענין ציבורי" בפסיקה. זו בודאי
21 אפשרות פרשנית לגיטימית בשים לב לעמימות הביטוי "ענין ציבורי". העמימות מקבלת משנה תוקף
22 בשים לב לכך שחלופת הבעת הדעה ביחס ל"ענין ציבורי" מצויה באותו סעי' המקים הגנת תום הלב
23 ביחס להבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי רשמי או ציבורי, או בשירות ציבורי. יכול אפוא
24 שאותו "ענין ציבורי" שהבעת דעה בקשר אליו חוסה תחת כנפי הסעי' הנה "ציבוריות" מובהקת יותר,
25 מאשר ענין צרכני גרידא. ניתן להותיר הדברים בצריך עיון שכן אם לא חוסה ביקורת צרכנית
26 לגיטימית תחת סעי' 15(4) הרי חוסה היא לדידי תחת סעי' 15(3) סיפא, בחלופה שעניינה בפרסום שנעשה
27 לשם הגנה על ענין אישי כשר של האדם **אליו הופנה הפרסום**. כאשר חש צרכן שנעשה לו עוול צרכני
28 זה או אחר, פרסומו בדבר שירות לא נאות משרת את עניינם הכשר של אחרים המצויים במעגל
29 הצריכה הפוטנציאלי של אותו מוצר או שירות, באותו מקום אליו מתייחס הפרסום. הפרסום כאן
30 נעשה בקבוצת פייסבוק של אמהות בצפון. חברות הקבוצה משוייכות מטבע הדברים לקבוצה הרוכשת
31 מוצרים לעוללים באזור הגאוגרפי בו מצויה גם החנות מושא הפרסום. יש חשיבות שביקורת צרכנית
32 לא תושתק על ידי אפקט מצנן של תביעות מטילות אימה – בין אם חוסה היא תחת סעי' 15(3) ובין
33 תחת סעי' 15(4). בפרט כאשר עניינים כמו טיב השירות יכולים להיות מושא לדעות סובייקטיביות
34 שונות בתכלית על ידי קונים שונים שזכו לאותו שירות עצמו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 יש ענין לחברה בביקורת צרכנית לגיטימית על שירות לא טוב, כמו גם בדברי שבח למי ששירותו היה
2 ראוי. הכל מבלי להתעלם מכך שתיתכנה הטיות מכוונות בפרסומים ברשת, בין למטרת נקמנות
3 מטעם זה או אחר, סכסוך עם מתחרה, קטנוניות של קונה שלעולם אינו שבע רצון ועוד. אלא שראשית,
4 גם הקורא הסביר יודע שמדובר בדברים לא מאומתים ובתפיסות אישיות של המפרסם ביחס לטיב
5 השירות שקיבל. ושנית כאמור, לא כל ביקורת צרכנית תחסה אוטומטית תחת ההגנה רק משום
6 שביקורת צרכנית היא. יכול שלאור חלופה מחלופות סעי' 16(ב) לחוק לא תזכה להגנת תום הלב, או
7 שהפרסום חרג מן הסביר (סעי' 16(א)).

8
9 בענייננו לא הסתפקה הנתבעת בביקורת צרכנית על טיב השירות שקיבלה מן התובעת בחנות. שמשעה
10 שראתה הנתבעת לכרוך בפרסום הראשון בפייסבוק טענות הנוגעות ללבוש לא הולם, ועוד בבחינת
11 "הלבוש עושה את האדם והמבין יבין" (כפי שהגדילה עשות בפרסום השני שם) חטאה בחוסר
12 מידתיות, גם אם סבורה היא שהלבוש הוא חלק מן השירות. אם ביקשה כטענתה אך לשפר את
13 השירות, שכן הלבוש הלא הולם נכרך בתודעת השירות, די היה בהערה כללית המבטאת עמדתה כי
14 ראוי שהמקום יקפיד יותר על לבוש עובדיו, בלי להתייחס לעובד פלוני באופן שיפגע בו. ואם הפריע
15 לה הלבוש עד כדי כך, מה פשוט יותר מלגשת לבעל החנות ולהעיר לו בשקט על כך על מנת שיפעל
16 לתיקון המצב, לעתיד לבוא. או שתתקבל ההערה על דעתו או שיגרוס שאין לה מקום, וכי הלבוש בו
17 מדובר אינו בלתי הולם, וככזה נכנס לדלת אמות זכות העובדת להתלבש כרצונה. אך דומה כי כך ראוי
18 לפעול אם מפריע הדבר עד כדי כך. כפי שציינתי איני סבור כי אכן זה מה שהפריע בפועל לנתבעת,
19 שפשוט זעמה על התובעת, ופרקה זעמה גם באמצעות טענות על לבוש לא הולם, שעד אז לא הפריע לה
20 כלל. מה שעוד ניתן לקבל שאינו בגדר לשון הרע לעת ויכוח טעון, אלא גדפנות לשמה, קשה יותר לקבל
21 כאמור, כאשר כבר תם העימות, והדברים מפורסמים באינטרנט, גם אם נכתבו עדיין תחת כעס.

22
23 כאמור, טענה ללבוש לא הולם אינה טענה שמי שלא חוזה בלבוש בעיניו, יכול לפטור אותה מאליה
24 כלא רצינית או לא משקפת תיאור עובדתית לאשורו. היא מערבת טענה שבעובדה עם הערכה
25 נורמטיבית.

26
27 אני קובע אפוא כי לאור סעי' 16 לחוק, קמה חזקה שהפרסום ביחס ללבוש לא נאות לא נעשה בתום
28 לב. וחזקה זו לא נסתרה על ידי הנתבעת.

29
30 42. משעה שמתקיימות הגדרות "לשון הרע" ו "פרסום", ונשללו תחולת הגנות תום הלב ואמת
31 בפרסום, יש לקבוע כי דין התביעה להתקבל.

32
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 43. ביחס לנזק: גם אם התובעת חשה באופן מובן תחושת פגיעה מוצדקת והשפלה כתולדה מהתנהלות
2 הנתבעת כלפיה בחנות והפרסומים שפרסמה, הרי שכפי שצינתי כבר, על פני הדברים יש מקום גם
3 למידתיות בתיאור התגובות ועוצמת הפגיעה. יש הפרזה ניכרת בתיאורים שבתצהיר, כאשר התובעת
4 מתארת עצמה כאישה שהפכה מאישה שמחה חברותית וכיוצא בזה לאישה החשה מנודה, חשה תחת
5 עין בוחנת של קהל רב, כמי שמעליה מרחפת חרושת שמועות והשמצות וכיוצא בזה. בפרט יש להבדיל
6 בין תחושת הפגיעה הסובייקטיבית הראשונית בתכוף לאחר התקרית בחנות וההיחשפות לפרסומים,
7 לבין המשך ההקרנה כביכול, על חיי התובעת. גם כאשר מגישים תביעה בלשון הרע יש מקום לתיאור
8 מידתי וסביר של הפגיעה שנגרמה, בשים לב לבחינה אובייקטיבית של טיב הפרסומים, נוסחם,
9 האכסניה שלהם, ההקשר שבמסגרתו נעשו הפרסומים וכתולדה, עד כמה גדולה הפגיעה הצפויה וכיצד
10 סביר שייתפסו הפרסומים על ידי קורא סביר שייחשף להם, ועד כמה סביר גם כי ייטמעו בתודעה של
11 הנחשפים לפרסום לאורך זמן. יש רלוונטיות גם לתפוצת הפרסום, אולם התפוצה אינה חזות הכל
12 כאשר באים לאמוד את מידת הפגיעה. ניתן לטעון באופן סובייקטיבי לכל מידה של פגיעה אולם דווקא
13 משום כך חשוב גם שהדברים ייבחנו במשקפיים של סבירות ושכל ישר.

14
15 יש לזכור כי כבר במקור זכה הפוסט של הנתבעת לא רק לתגובות תומכות אלא גם לתגובות שביקרו
16 אותה על כך שהיא מתיימרת לומר לאשה אחרת כיצד להתלבש, לתגובה של לקוחה בחנות שהצדיקה
17 את בעל החנות ואת הוצאת הנתבעת ועוד. התגובות היו מעורבות, אף לשיטת התובעת, וזאת כאשר
18 הוצגה רק הפרספקטיבה של הנתבעת בפוסט שפורסמה באותה קבוצת אמהות. יש בכך כדי ללמד
19 שפוטנציאל הפגיעה כאן לא היה כה גבוה כמו זה לו טוענת התובעת. הדברים מקרינים על גובה הנזק.

20
21 44. לאומדן הפיצוי רלבנטית גם העובדה שלקביעתי לא היתה כאן כוונה לפגוע. אין להחליף בין
22 מודעות לכך שמושא הפרסום עשוי להיפגע לבין קביעה שונה בטיבה, שהיתה כוונת מכוון של המפרסם
23 לפגוע. מה שאירע כאן היה שהנתבעת הוסיפה לפרוק זעמה עלי מקלדת באופן לא מושכל, ואז הוסיפה
24 פרסום נוסף כאשר ביקשה להצדיק את הפרסום הראשוני בפני מגיב או מגיבים שביקרו אותה. עם
25 זאת כוונה לפגוע לא היתה (להבדיל ממודעות לפגיעה אפשרית). אין תחולה לסעי' 7א(ג) לחוק.

26
27 יש לומר גם שהתובעת לא פנתה אל הנתבעת עובר לתביעה, בדרישה להסיר את שני הפרסומים או
28 להתנצל. ניתן גם להקל בסדר גודל הפיצוי שייפסק כאן לאור סעי' 19(2) לחוק: גם אם לא הוכחה
29 אמיתות הפרסום ביחס ללבוש לא הולם, נראה כי הנתבעת עצמה האמינה בו סובייקטיבית. ענין זה
30 אינו פוטר אותה מאחריות לפיצוי, שכן אין די באמונה סובייקטיבית כאשר הנתבעת מודעת היטב
31 שמדובר באמונה שלה, ולא בדעה חברתית מאחידה ומחייבת ביחס לקוד לבוש זה או אחר, ופעולתה
32 בפרסום חרגה מן הסביר והמידתי. אך לענין גובה הנזק יש כאן שיקול מקל.

33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1 45. בתא"מ (שלום פתח תקוה) 53596-06-17 **פלונית נ' מלאכי** נפסק לאחרונה פיצוי ביחד ולחוד
 2 כלפי שלושה נתבעים, בתביעה בה נטען כלפיהם שהפיצו פרסומים ברשת החברתית בשנים
 3 2016-2017. בפרסומים נטען או נרמזו בבירור שמועמד לראשות עיר ומי שהיתה פעילה במטה שלו
 4 קיימו יחסים, ביניהם או עם אחרים.
 5 מה שיוחס שם מבחינת פוטנציאל הפגיעה בתובעים היה פוגע לאין ערוך מאשר בענייננו (כדי להבין
 6 פוטנציאל הפגיעה יש להוסיף שהתובע שם היה נשוי ואב לבת בגיל העשרה במועדים הרלבנטיים).
 7 הפיצוי כאמור נפסק ביחד ולחוד אולם עמד על 55,000 ₪ כלפי שלושה נתבעים, כאשר אם "נחלץ"
 8 חלקו היחסי של כל נתבע, יעמוד הוא על מעט יותר מ 18,000 ₪. זאת כאמור על פרסומים פוגעניים
 9 הרבה יותר מאשר בענייננו, שמספרם רב משני הפרסומים בענייננו, ושלגביהם נקבע כי היתה בהם
 10 כוונה לפגוע (ואף לא נעשו בעידנא דרתחא, כאשר לפחות הפוסט הראשון בענייננו לקביעתי – נעשה
 11 עדיין מתוך תחושת כעס).

12
 13 ב תאמ (נת') 42103-12-10 **אלכסנדר מילמן נ' טל פרז'ון** פרסמה הנתבעת בפייסבוק את הפרסום
 14 הבא, לגבי חובה בפיצוי של התובע, משנקבע כי בלשון הרע עסקינן ונדחו ההגנות להן טענה:

15
 16 "אתה האפס הגדול ביותר שנתקלתי בו מימיי, ואני לא צריכה לפגוש אותך כדי לדעת את זה בוודאות
 17 מלאה. אתה חסר רגישות, מודעות, סביר להניח גם חסר נשמה. מעל הכל – אתה פשוט טיפש וחסר
 18 מושג, והמשפט "בחור שמקיים יחסי מין עם בחורה לא משנה את חייה ולא רוצח את נפשה – הוא סך
 19 הכל עוסק בספורט מענג (בתקווה) לשני בני הזוג", מעיד על זה שאתה גם אנס. אין לי צל ספק שאנסת
 20 לאורך חייד. אתה אדם טיפש ונחות, ואני מקווה שאם מדובר ב"ספורט מענג" תלמד את הלקח בדרך
 21 המעשית...".

22
 23 הפיצוי שנפסק שם הביא בחשבון מכלול של נסיבות שזכרו בפסה"ד. כך הוסר הפרסום לדרישת
 24 התובע יומיים בלבד לאחר שפורסם, כך ביארה הנתבעת למה היתה כוונתה שם בביטוי "אנס" (אם
 25 כי נדחו כאמור טענות ההגנה שלה). ועדיין, שוב, אין ספק בכלל שהשוואת המקרה שם לענייננו אנו,
 26 מעלה כי הפרסום שם היה פוגעני לאין ערוך מזה שבענייננו, לא באה התנצלות והפרסום גם לא היה
 27 במסגרת סכסוך אישי כלשהו בין הצדדים אלא בא בתגובה לדברים שנכתבו שלא נעמו לנתבעת אף
 28 שלא נגעו לה אישית, והיא ייחסה לתובע את הדברים. נפסק שם סכום של 25000 ₪ כשהוא משוערך
 29 ממועד הגשת התביעה (26.12.10). פסה"ד ניתן בדצמבר 2014.

30
 31 ניתן להביא עוד כהנא וכהנא דוגמאות, אולם די בכך במצטבר על מנת לקבוע שדרישתה הכספית של
 32 התובעת בענייננו הנה בלתי מידתית בעליל.

33
34

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 50855-12-15 בלו נ' עמר שריון

תיק חיצוני:

1
2 46. אני רואה לפסוק לתובעת פיצוי בסך של 9000 ₪, בתוספת שכ"ט עו"ד בסך כולל של 1580
3 ובתוספת 1300 ₪ בגין האגרה (ביחס לאגרה – מדובר בהחזר חלקי בלבד מסכום מצטבר של אגרת
4 המחצית הראשונה והשניה, לאור קביעתי בדבר חוסר מידתיות הדרישה הכספית שבתביעה; כאשר
5 גם אם לא מדובר ביכולת ניבוי של הסכום המדויק שיפסוק ביהמ"ש אם תתקבל התביעה, עדיין אין
6 צורך להפריז בעליל, ולהעמיד את הנתבעת בפני אימת תביעה בסך 142000 ₪. גם אם היו
7 "מסתפקים" בתביעה על 50,000 ₪, היתה נגזרת מסכום התביעה אגרת מחצית ראשונה ושניה בסכום
8 מצטבר של 1250 ש"ח).

9
10 47. ועוד ביחס לאגרה – עיון מעלה שהתובעת לא שלמה מחצית האגרה השניה שהיתה אמורה לשלם
11 עובר למועד השמיעה. אני קובע אפוא כי הפיצוי המצטבר שנפסק בפסקה הקודמת ישולם בתוך 30
12 יום מיום שתמציא התובעת לנתבעת באמצעות בא כוחה, אסמכתא לתשלום המחצית השנייה של
13 האגרה.

14
15 המוכירות תמציא לצדדים פסה"ד, ותמציא לתובעת דרישה לתשלום מחצית אגרה שניה.

16
17
18
19
20 ניתן היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.
21

יואב פרידמן, שופט

22
23
24
25

